

Νοσημοσύνη τῶν ἄρκτων.

Ἐν Ῥωσσίᾳ πρὸς σύλληψιν τῶν ἄρκτων ὠρύττουσι τάφρον βαθεῖαν τὴν ὁποίαν ἐπικαλύπτουσι διὰ φύλλων, ἐπὶ δὲ τῆς ἐπιφανείας τοῦ εὐθραύσου τούτου καλύμματος διασπείρουσι καρπούς. Ἡ ἄρκτος λιμώττουσα ἐφόρμῃ ἐπὶ τοῦ δελεάσματος καὶ πίπτει εἰς τὸ βάθος τῆς τάφρου. Ἡ παγίς εἶνε ἐνίοτε τόσον καλῶς παρεσκευασμένη ὥστε πολλὰ ὁμοῦ θύματα συλλαμβάνονται χωρὶς νὰ κρημνισθῇ τὸ ἐπικαλύπτον πῆγμα. Τὰ αἰχμάλωτα ζῶα, ὅπως σωθῶσι, σχηματίζουν ζώσαν κλίμακα· μία ἐξ αὐτῶν ἐγείρεται καὶ στηρίζει τοὺς ἐμπροσθίους πόδας εἰς τὸν τοίχον, ἄλλη ἀναβαίνει ἐπὶ τῶν ὤμων τῆς πρώτης, καὶ τρίτη διὰ τῆς τοιαύτης κλίμακος φθάνει εἰς τὸ χεῖλος καὶ ἐλευθεροῦται. Ἄλλ' ἡ τελευταία, ὁ ἐλευθερωτῆς τῶν ἄλλων, πῶς νὰ ἐξέλθῃ; Αἱ σύντροφοὶ τῆς δὲν φεύγουσιν ἄνευ τοῦ σωτῆρος αὐτῶν. Ἐκρίζωνουσι δένδρον, τὸ ὁποῖον φέρουσιν εἰς τὴν τάφρον καὶ στήνουσιν εἰς μίαν γωνίαν. Ἡ γενναία σύντροφος αὐτῶν ἀναβαίνει ἀπὸ κλάδου εἰς κλάδον καὶ καθίσταται ἐλευθέρα, χάρις εἰς τὴν εὐγνωμοσύνην ἐκείνων ἀς αὕτη ἠλευθέρωσε.

Λαμπρὸν παράδειγμα αὐταπαρνήσεως.

Δίπλας, ὁ γενναῖος ἄρματωλὸς, ἰδὼν ποτε τὸν Κατσαντώνην προκινδυνεύοντα, τοὺς δὲ πολεμίους ἀθρόους ἐπιπεσόντας ἐπ' αὐτὸν, ἅμα ἐξαγγεῖλαντα τὸ ἴδιον ὄνομα, καὶ ἐλπίζοντας νὰ τὸν ζωγρήσωσιν ἢ ἀποκτείνωσιν, εἰσορμήσας ἐκραύγασε «μὴ τὸν πιστεύητε! ἐγὼ εἶμαι ὁ Κατσαντώνης! ἂν σὰς βαστῆ βαρεῖτέ με.» Τότε στρέψαντες οἱ ἐχθροὶ κατ' αὐτοῦ τὰ ὄπλα ἐθάνατῶσαν τὸν ἐκουσίως προσενεγκόντα ἑαυτὸν θύμα ὑπὲρ τῆς φιλίας.

«Ἐβγήκε ἀσπροπρόσωπος.»

Ἡ δημόδης φράσις «Ἐβγήκε ἀσπροπρόσωπος» προῆλθεν, ὡς λέγεται, ἐκ τοῦ ἐπομένου ἀνεκδότου: Ὁθωμανὸς τις ἐν Σμύρῃ, μέλλων ν' ἀπέλθῃ εἰς Μέκκαν, ἀφῆκε πεντήκοντα πρόβατά του εἰς τινὰ τῶν φίλων του, ἵνα φροντίζῃ περὶ αὐτῶν κατὰ τὴν ἀπουσίαν του· ὁ παραλαβὼν αὐτὰ τὰ ἐπώλησε καὶ ἐσφετερίσθη τὸ ἀντιμιόν των. Μετὰ τινὰ δὲ χρόνον, ἐπανελθόντος τοῦ κυρίου τῶν προβάτων, ὁ σφετεριστῆς λαβὼν δοχεῖον γιαιούρτης, ἐπορεύθη πρὸς αὐτὸν, καὶ προσενεγκὼν αὐτὴν δῶρον τῷ εἶπεν, ὅτι ἐκ τοῦ ποιμνίου ἡ γιαιούρτη μόνη τῷ ἔμεινε, τὰ δὲ πρόβατα ἐδωρήσατο εἰς τοὺς πένητας, διότι ἔμαθεν ὅτι ἐκεῖνος προσεβλήθη ὑπὸ πανώλης. Ἄλλ' ὁ κύριος τῶν προβάτων ἀγανακτήσας διὰ τὴν ἀναίδειαν αὐτοῦ, ἀνέτρεψε τὸ δοχεῖον τῆς γιαιούρτης ἐπὶ τοῦ προσώπου του καὶ ἐξέβαλεν αὐτὸν τῆς οἰκίας. Διαβάτης τῆς ἰδῶν αὐτὸν οὕτως ἔχοντα, τὸν ἰρώτησε τὴν αἰτίαν· ἐκεῖνος

δ' ἀπεκρίθη: «Αἶ, φίλε μου, ὅποιος δίνει καλὸ λογαριασμὸν, ἔγιναι ἀσπροπρόσωπος.»

Εἰς ΑΝΑΓΝΩΣΤΗΣ.

ΥΓΙΕΙΝΗ

Τὸ λικνίσμα τῶν βρεφῶν.

Ἴταλὸς τις ἰατρὸς ἐπιφέρει τὰς ἀκολούθους παρατηρήσεις περὶ τοῦ λικνίσματος τῶν βρεφῶν.

«Νομίζω ὅτι τὰ βρέφη κοιμῶνται λικνιζόμενα μόνον καὶ μόνον διότι ζαλιζονται. Ἡ κίνησις ἐκείνη προσβάλλει τὰς εὐερεθίστους ἴνας τοῦ ἐγκεφάλου των, παραβλάπτει τὴν πέψιν των, διαφθείρει τὸ γάλα δι' οὗ τρέφονται καὶ ἐπιφέρει ἔμετον, κωλικοπόνους καὶ ἄλλας ἀσθενείας τοῦ ὑπογαστρίου.

»Εἶναι ἀληθές, ὅτι ἐν τισι περιπτώσεσιν ὠφέλιμον εἶναι νὰ προκαλῆται ὁ ὕπνος δι' ἡσύχου καὶ βραδείας κινήσεως τοῦ λίκνου, ἀλλ' αἱ τοιαῦται περιπτώσεις εἰσὶ δυσδιάγνωστοι, ἀφ' ἑτέρου δ' αἱ συνέπειαι τῆς καταχρήσεως τοῦ λικνίσματος εἰσὶ τοσοῦτον ἐπιβλαβεῖς, ὥστε εὐκατῶς θὰ ἦτο ὁ παντελής αὐτοῦ ἐξοστρακισμός.

»Ἀναντίρρητον εἶναι ὅτι ἡ διανομὴ τῶν δυνάμεων, αἵτινες κρατύνουσι καὶ ζωογονοῦσι τὰ ὄργανα τοῦ σώματος εἶναι διάφορος κατὰ τὸν ὕπνον ἀπὸ τῆς ἐγρηγόρευσεως. Διὰ τοῦ λικνίσματος δὲ ἀποκοιμίζονται τὰ παιδία στρεφομένων τῶν τονικῶν δυνάμεων πρὸς τὰ μᾶλλον σειόμενα ὄργανα.

»Κατὰ τὰς πρώτας ἀπὸ τῆς γεννήσεώς του ἡμέρας τὸ βρέφος διατελεῖ ἐν γαλήνῃ ληθαργικῇ, συντελοῦσά εἰς ἀνάπτυξιν καὶ τελειοποίησιν τῶν ὀργάνων του. Ἄλλ' ὅταν, παρελθουσῶν τῶν πρώτων τούτων ἡμερῶν, ἄρχονται λειτουργοῦσαι αἱ αἰσθήσεις του οὐχὶ ἄνευ τινὸς ὀδύνης, καὶ τὸ παιδίον δι' ἀσθενῶν θρήνων δεικνύει ὅτι αἰσθάνεται ἤδη τὸ βάρος τῆς ὑπάρξεώς του, εἶναι χρεῖα νὰ καταπνίγωμεν παντὶ τρόπῳ τοὺς θρήνους του ἐμποδίζοντες οὕτως αὐτὸ ν' ἀποτίνῃ τὸν φόρον τοῦτον τῇ φύσει;

»Δὲν θὰ ἦτο προτιμότερον νὰ ἐγκατελείπομεν τὸ βρέφος εἰς ἑαυτὸ, ἐκτὸς ἐὰν τοὺς θρήνους προκαλεῖ κατεπίγουσά τις ἀνάγκη ἢ τυχαία κακοδιαθεσία; Μετὰ τινὰς στιγμὰς αἱ αἰσθήσεις του θ' ἀνέκτων τὴν γαλήνην ἐκείνην, ἥτις ἀφεύκτως ἐπέρχεται μετὰ τὴν ἐκ τῶν πρώτων ἐντυπώσεων κόπωση. Αἱ ἀνυπόμονοι τροφοὶ, αἵτινες λικνίζουσαι αὐτὸ προσπαθοῦσι νὰ τὸ ἀπονάρκωσιν καὶ νὰ παρατείνωσιν οὕτω τὸν ὄρισμένον διὰ τὴν ἀναισθησίαν του χρόνον, πρέπει νὰ φοβῶνται μὴ διὰ τοιούτων καταπραυντικῶν μέσων ἀντικαταστήσωσι τὰς ἐλαφρὰς καὶ ἀχωρίστους ἀπὸ τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως ὀδύνας δι' ὀλεθρίων ἀσθενειῶν.»
